

perlele pe care întotdeauna speri să le găsești în programele colaterale ale unui asemenea festival” (Therese Bjørneboe).

Deplasarea la Oslo a trupei a fost posibilă datorită susținerii financiare asigurate de *Orange*.

„Electra” lui Mihai Măniuțiu la Mostra Internacional de Teatro

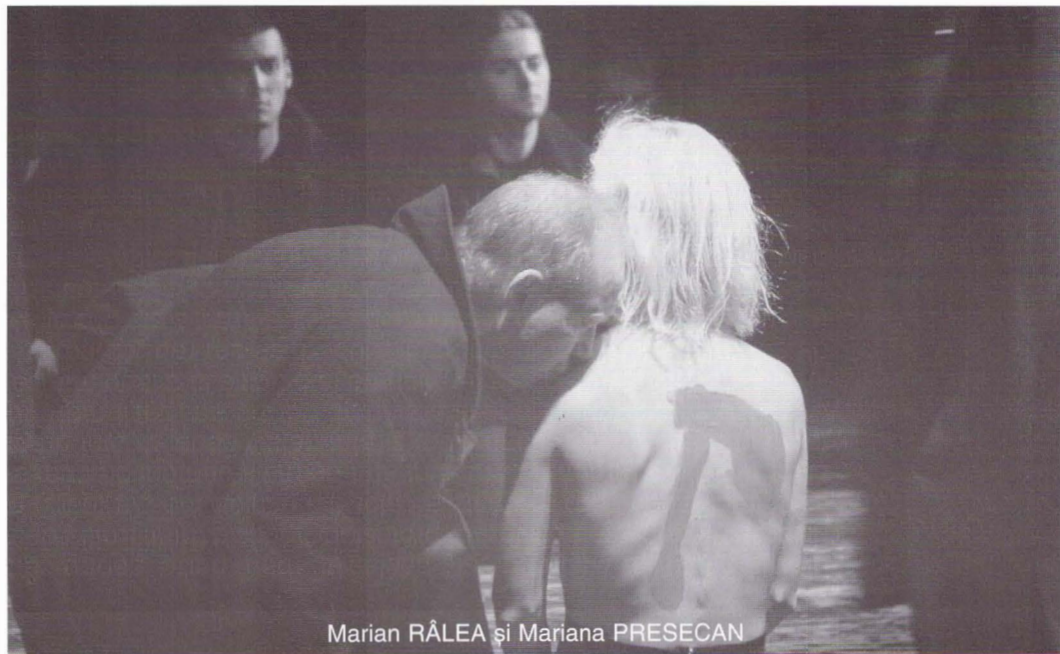
Lisabona 16–27 iulie 2006

Ribeiro DOS SANTOS

Electra lui Măniuțiu a surprins publicul Festivalului MITE prin pregnanța sa. Muzica grupului „Iza” a subliniat momentele de emoție și tensiune ale textului clasic.

Când sângele strigă răzbunare

A fost o reală surpriză pentru publicul lusitan să descopere, odată luminile aprinse, o scenă complet goală, pe care erau întinși câțiva actori îmbrăcați în zdrențe. Era premiera *Electrei*, spectacolul Teatrului Național „Radu Stanca” din România, în regia celebrului Mihai Măniuțiu.

La prima impresie, orice urmă a Greciei antice fusese ștearsă. Nimic din ce vedeam pe scenă – nici scenariul (de altfel inexistent), nici personajele (îmbrăcate în negru) – nu trimitea către lumea antică. Și totuși, povestea Electrei și a dorinței sale de sânge era acolo. [...]

În spectacolul lui Măniuțiu, fundamentală a fost alegerea actriței Mariana Presecan în rolul principal. Corpul muscular al interpretei trimite către natura virilă a personajului, în timp ce subțirimea îi exprimă suferința atroce.

Spectacolul nu a surprins doar prin scenografie și personaje. Sunt scene pe care regizorul a ales să le încarce cu mai multă gestualitate decât ar fi fost de așteptat: de exemplu, conflictul dintre Electra și Clitemnestra se transformă în luptă corp la corp, pentru ca, în cele din urmă, asasinarea Electrei să aibă loc sub ochii spectatorilor. Dacă grecii lăsau actele de violență în afara scenei, agresivitatea lumii în care trăim astăzi aproape că transformă ororile în normal.

Interpretarea actorilor a fost la înălțime: intensitatea tragismului, agresivitatea, pauzele lungi între replici și gesturile marcate s-au constituit în pașii unui adevărat ritual scenic.

Interpretarea instrumentală și vocală a grupului *Iza*, substituit corului antic, a subliniat cu măiestrie momentele dramatice.

.....

Paulo TRINDADE

Tragedia la maximum

Măniuțiu reușește să îmbine actualizarea mișcărilor personajelor și a costumelor cu sonoritatea arhaică a muzicii folclorice din Maramureș, confirmând, încă o dată, propria-i definiție a teatrului ca *ars combinatoria* prin excelență. Fără să încerce să dezgroape, în sens arheologic, reprezentarea clasică, spectacolul se apropie de practicile din tragedia greacă, încercând atmosfera de tragism prin declamație, muzică și mișcare.

Pentru publicul portughez, sonoritatea stranie a limbii române funcționează pe post de catalizator al dimensiunii mitologice a textului. Cele 25 de corpuri care interacționează pe scenă creează o dinamică a echilibrului și dezechilibrului, a vizibilului și invizibilului. Scenariul se construiește pe aceste corpuri și pe desenele create de mișcărilor lor.

Traducerea: Ana-Maria MIHAILESCU

Artiști români premiați la Budapesta

Criticii de teatru maghiari au acordat premiile pentru stagiunea 2005–2006.

Troilus și Cresida de W. Shakespeare, producție a Teatrului „Katona József” din Budapesta, a fost distins cu premiile pentru cel mai bun spectacol, cea mai bună regie (**Silviu Purcărete**), cel mai bun decor și cele mai bune costume (**Helmut Stürmer**). Cu același prilej, **Péter Hilda**, de la Teatrul „Tamási Áron” din Sfântu Gheorghe, a fost desemnată cea mai bună actriță într-un rol secundar, pentru interpretarea lui Lucky din *Așteptându-l pe Godot* de Samuel Beckett, în regia lui Tompa Gábor.